

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 141

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 744 din 21 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) și (16) din Codul de procedură penală	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.833/2019. — Ordin al ministrului culturii și identității naționale privind clasarea de urgență ca monument istoric a imobilului situat la adresa poștală Str. Grădinii Publice nr. 7, municipiul Brăila, județul Brăila, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Casa Posmantir, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B	6
52. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea formularului-tip al cererii unice de plată pentru anul 2020.....	7–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 744**

din 21 noiembrie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) și (16)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) și (16) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bogdan Cătălin Graur în Dosarul nr. 42.204/245/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.530 D/2017.

2. La apelul nominal este prezent autorul excepției, asistat de doamna avocat Otilia Dupu. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului excepției, care susține admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, depunând în acest sens și concluzii scrise. Arată că, deși în fața Curții Constituționale nu poate aduce critici noi, întrucât au intervenit modificări între timp, respectiv constatarea neconstituționalității soluției legislative cuprinse în art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu permite judecătorului de cameră preliminară, în soluționarea cererilor și a excepțiilor formulate ori a excepțiilor ridicate din oficiu, să administreze alte mijloace de probă în afara „oricărui înscrisuri noi prezentate”, s-a referit la acestea în concluziile scrise.

4. În continuare, prezintă Curții situația de fapt în cauză, arătând că fiecare excepție se referă la o astfel de situație. Astfel, împotriva autorului excepției a fost formulată o plângere penală, iar acesta a solicitat în cadrul cercetării penale să fie audiat în prezența procurorului, confruntarea cu partea vătămată, cu martori, precum și înregistrări audiovideo. Toate probele au fost respinse prin ordonanță de către procuror, iar ulterior autorul a primit citație, pentru confirmarea renunțării la urmărirea penală. Făcând trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 802 din 5 decembrie 2017, arată că motivarea neconstituționalității prevederilor art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală se întemeiază pe argumente identice celor afirmate în susținerea neconstituționalității prevederilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală. Astfel, aspectele acolo reținute de Curte se aplică și în prezenta cauză cu aceleași considerente ca și în cazul fazei de cameră preliminară care, potrivit art. 3 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, are „funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată”. Or, în situația de față există o discriminare evidentă între verificarea legalității renunțării la urmărirea penală (netrimiterii în judecată) și verificarea legalității și temeiniciei actului de sesizare al instanței (trimiterii în

judecată): în prima situație verificarea se face doar pe baza materialului probator de la dosarul cauzei și pe baza înscrisurilor noi prezentate, pe când în cea de-a doua situație există o verificare completă pe baza unui probatoriu complex. În același sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, fiind obligatorie respectarea dreptului la apărare al autorului excepției în vederea dovedirii inexistenței săvârșirii infracțiunii, prin administrarea unui probatoriu complet și corect, iar nu doar prin analiza unor înscrisuri, fără să existe audierea sa ori a oricărui altor martori în mod nemijlocit de către un judecător în sensul Convenției, limitându-se, astfel, posibilitatea de a-și dovedi nevinovăția. Se mai arată că, pe lângă problema de ordin probatoriu, poate fi identificat un alt aspect de neconstituționalitate al art. 318 din Codul de procedură penală, și anume acela că nu este respectat principiul imparțialității și independenței magistraților, și nici cel al dublului grad de jurisdicție. Deși potrivit legislației române, judecătorii și procurorii au deopotrivă calitatea de magistrați, procurorul nu îndeplinește exigențele de independență și imparțialitate ale unui magistrat, ceea ce înseamnă că exigența dublului grad de jurisdicție în ceea ce privește soluțiile de renunțare la urmărirea penală nu este respectată. Pe de altă parte, art. 339—341 din Codul de procedură penală exclud într-un mod neînțeles soluțiile de renunțare la urmărirea penală dintre cele împotriva cărora se poate formula plângere de către părți sau persoane interesate. Mai arată că a luat cunoștință de punctul de vedere exprimat în cauză de Avocatul Poporului și celelalte rapoarte, însă acestea surprind neplăcut, întrucât este adevărat că ne aflăm în fața unei instanțe, însă utilitatea demersului la instanța de judecată este asigurarea dreptului la apărare, or, funcția judecătorului de cameră preliminară rămâne pur formală.

5. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. Având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală dispusă de procuror, nu sunt afectate dispozițiile constituționale invocate. În acest sens se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 48 din 22 ianuarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Decizia penală nr. 281/A din 6 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 42.204/245/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, admitând calea de atac formulată împotriva soluției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale, pronunțată prin Decizia nr. 560 din 29 iunie 2017 a Curții de Apel Iași — Secția**

penală și pentru cauze cu minori, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. (15) și (16) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Bogdan Cătălin Graur în cadrul apelului formulat împotriva încheierii pronunțate de Judecătoria Iași, „având ca obiect confirmare renunțare urmărire penală.”

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, întrucât suspectul/inculpatul nu se poate apăra în mod efectiv, deoarece nu poate reveni asupra declarației date în fața organelor de urmărire penală, având în vedere că, potrivit art. 315 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară, în procedura de confirmare a renunțării la urmărirea penală, prin alin. (15) al art. 318 din Codul de procedură penală se restricționează mijloacele de probă doar la înscrisuri noi. În consecință, instanța de judecată (judecătorul de cameră preliminară) nu exercită o verificare efectivă a probatoriului administrat în cauză, iar confirmarea soluției de renunțare la urmărirea penală constituie în concret doar o formalitate din partea judecătorului, participant la procesul penal care se încadrează în noțiunea de „magistrat” care trebuie să beneficieze de garanții de independență și imparțialitate. În situația în care cel care are calitatea de acuzat sau suspect nu face declarații în faza de urmărire penală din dorința de a fi audiat de către instanța de judecată, ajunge să nu dispună în mod efectiv și real de „înlesnirile necesare pregătirii apărării”, garanție prevăzută de art. 24 alin. (1) din Constituție. Așa fiind, prin limitarea probatoriului doar la înscrisuri noi, fără posibilitatea de a administra și alte mijloace de probă, fără audierea suspectului/inculpatului și fără posibilitatea de a promova o cale de atac împotriva încheierii nu se respectă dreptul la apărare în conformitate cu garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil, nu se respectă principiul proporționalității, câtă vreme nu rezultă care este obiectivul legitim urmărit și nici condiția necesității instituirii restricției asupra drepturilor invocate. Se mai arată că în cazul în care judecătorul de cameră preliminară confirmă renunțarea la urmărirea penală, persoana care are calitatea de suspect nu poate obține clasarea urmăririi penale, deoarece soluția dată în camera preliminară este definitivă, astfel cum precizează alin. (16) al art. 318 din Codul de procedură penală și se creează o situație discriminatorie pentru suspectul care, în fața organelor de cercetare penală, și-a exercitat dreptul la tăcere. De asemenea, excluderea efectuării controlului judiciar asupra soluției de confirmare a renunțării la urmărirea penală face imposibilă îndreptarea erorilor comise atât de către judecătorul de cameră preliminară, cât și de organele de cercetare penală, deoarece este imposibilă verificarea legalității administrării probelor și efectuării actelor organelor de urmărire penală.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul de cameră preliminară verifică soluția procurorului de renunțare la urmărirea penală. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii de obținere în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. Această procedură este similară, într-o anumită măsură, cu cea privitoare la soluționarea plângerii împotriva soluției procurorului de netrimiteră în judecată, reglementată în dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală. Or, privitor la aceste din urmă dispoziții, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri, constatând că acestea sunt constituționale. De asemenea, nu

se poate considera că se încalcă dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție care garantează dreptul la apărare, întrucât prin hotărârea respectivă judecătorul de cameră preliminară nu a declarat vinovată și nici nu a condamnat vreo persoană. Potrivit dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară doar verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului de urmărire penală, precum și a înscrisurilor noi prezentate, nefiind afectat în niciun fel dreptul la apărare. Nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 21 din Constituție privitor la accesul liber la justiție, dispozițiile analizate garantând accesul la justiție, nu oricum, ci cu respectarea normelor de procedură. Nu se încalcă nici dispozițiile art. 53 din Constituție, în cauză nefiind vorba de o restrângere a unor drepturi, ci de exercitarea lor cu respectarea dispozițiilor legale.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul de cameră preliminară verifică soluția procurorului de renunțare la urmărirea penală. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii de obținere în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. Prin urmare, prevederile criticate nu încalcă dispozițiile art. 126 din Constituție. De asemenea, nu este afectat nici dreptul la apărare, deoarece, potrivit art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară verifică doar legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului de urmărire penală, precum și a înscrisurilor noi prezentate. Cât privește dispozițiile art. 21 din Constituție, Guvernul apreciază că nici acestea nu sunt încălcate, deoarece sunt respectate garanțiile procesuale prevăzute de lege în concordanță cu imperativele dreptului la un proces echitabil. Totodată, nefiind vorba de o restrângere de drepturi, ci de o exercitare a lor cu respectarea dispozițiilor legale criticate, nu sunt încălcate nici prevederile constituționale ale art. 53.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, este firesc ca, în vederea soluționării cauzei, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea soluției de renunțare la urmărirea penală, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. De aceea, dispozițiile legale criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil astfel cum acesta este consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, persoanele interesate având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul de urmărire penală, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv „înscrisuri noi”. Totodată, liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate. Este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție care rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2). Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a

drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude de la exercițiul drepturilor procesuale astfel instituite vreă categorie sau vreun grup social. Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, Avocatul Poporului menționează că aceste prevederi sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, în cauza de față, nu poate fi reținută, cu atât mai mult cu cât suspectul are posibilitatea, potrivit art. 18 din Codul de procedură penală, să ceară continuarea procesului penal.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 318 alin. (15) și (16) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală Renunțarea la urmărirea penală, care au următorul conținut:

— Art. 318 alin. (15) și (16): „(15) *Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:*

a) *desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;*

b) *desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.*

(16) *Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) este definitivă. În cazul în care judecătorul a respins cererea de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală, o nouă renunțare nu mai poate fi dispusă, indiferent de motivul invocat.”*

15. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și în art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 48 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 24 aprilie 2019, Curtea a reținut că dispozițiile art. 318 alin. (15) și (16) sunt în concordanță cu prevederile constituționale cuprinse în art. 21, 24 și 126.

17. Cu acel prilej, Curtea a statuat că limitarea mijloacelor de probă pe baza cărora judecătorul de cameră preliminară soluționează cererea de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală este justificată, având în vedere natura juridică a acestei proceduri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al ordonanței procurorului sub aspectul

legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală. Ca urmare, este firesc ca judecătorul de cameră preliminară să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței de renunțare la urmărirea penală atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Așa fiind, dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consacrat de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, persoana care a făcut sesizarea, părțile, suspectul, persoana vătămată și alte persoane interesate cărora, în acord cu art. 318 alin. (12) din același cod, li se comunică ordonanța de renunțare la urmărirea penală având deplina libertate de a demonstra în fața judecătorului de cameră preliminară nelegalitatea actului atacat (paragrafele 28, 29).

18. În același sens, Curtea a mai reținut că stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării cererii de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale, iar legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Astfel, dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „*numai prin lege*”. Dispozițiile art. 318 alin. (16) din Codul de procedură penală nu aduc atingere art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală dispusă de procuror, nu sunt afectate dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la garantarea dreptului la apărare, cu atât mai mult cu cât persoanele interesate nu sunt împiedicate să își angajeze un apărător (paragraful 30).

19. În acord cu aceeași jurisprudență, Curtea reține și în prezenta cauză că drepturile fundamentale invocate nu sunt cu nimic îngrădite prin dispozițiile legale supuse criticilor de neconstituționalitate, din moment ce dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală reglementează soluțiile ce pot fi date de judecătorul de cameră preliminară cererii de confirmare a soluției. Astfel, indiferent de soluția pronunțată, **judecătorul de cameră preliminară apreciază și cu privire la probele administrate în dosarul de urmărire penală, inclusiv sub aspectul dacă acestea sunt sau nu suficiente pentru a fundamenta soluția organului de cercetare penală.** Respingând cererea de confirmare și desființând soluția examinată, judecătorul de cameră preliminară poate să dispună fie trimiterea cauzei la procuror „*pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală*”, fie clasarea, apreciind că sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală. În ambele situații, dreptul la un proces echitabil al petentului este asigurat, acesta având posibilitatea să se prevaleze de toate garanțiile procesuale ce caracterizează acest drept. Completarea urmăririi penale, în sensul textului

legal citat, vizează inclusiv realizarea unui „probatoriu complet și corect”, astfel încât nu se poate reține critica autorului referitoare la pretinsa limitare, prin dispozițiile menționate, a dreptului la apărare.

20. Tot astfel, împrejurarea că, potrivit art. 318 alin. (14) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată asupra legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală, cu citirea persoanelor prevăzute la alin. (12) și cu participarea procurorului, constituie o materializare a dreptului la un proces echitabil în condiții de contradictorialitate, regulile procesuale mai sus analizate reprezentând tot atâtea garanții ale realizării unei apărări eficiente, în condițiile ce rezultă din ipoteza juridică reglementată prin textul criticat.

21. Curtea reține, în același sens, și jurisprudența sa în privința unor soluții legislative similare, care se regăsesc în art. 335 alin. (4¹) și art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală referitoare la procedura de confirmare a legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale, precum și la procedura de soluționare a plângerii formulate împotriva ordonanței de clasare, legiuitorul prevăzând și pentru aceste situații că judecătorul de cameră preliminară se pronunță pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror noi înscrisuri prezentate. Astfel, prin Decizia nr. 204 din 3 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 18 iulie 2018, invocată și în cuprinsul Deciziei nr. 48 din 22 ianuarie 2019, precitată, paragraful 24, Curtea a reținut, între altele, că „persoanele care formulează plângeri împotriva soluțiilor de clasare pronunțate în cauze în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală se află într-o situație diferită de cea a titularilor unor astfel de plângeri promovate în cauze în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, aspect ce justifică reglementarea în privința acestora a unui regim diferit, din perspectiva probelor care se impun a fi administrate cu ocazia soluționării acestor plângeri de către judecătorul de cameră preliminară. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, în repetate rânduri, în jurisprudența sa, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, motiv pentru care el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, precitată, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996)”. Pentru aceleași

considerente, aplicabile *mutatis mutandis*, nu se poate reține pretinsa discriminare invocată în cauză. Altfel spus, persoana față de care s-a dispus renunțarea penală se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanei față de care s-a dispus trimiterea în judecată, astfel încât Decizia nr. 802 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 6 februarie 2018, prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinsă în art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu permite judecătorului de cameră preliminară, în soluționarea cererilor și excepțiilor formulate ori excepțiilor ridicate din oficiu, să administreze alte mijloace de probă în afara „oricăror înscrisuri noi prezentate”, decizie la care autorul excepției face referire, nu își găsește aplicabilitatea în cauza de față.

22. De asemenea, cu privire la critica potrivit căreia nu există încă o cale de atac împotriva încheierii de confirmare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală, Curtea constată că o soluție legislativă similară se regăsește și în art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală referitor la soluționarea de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii formulate împotriva soluției de clasare. Cu privire la aceasta Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (Decizia nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015, paragraful 15, Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015, paragraful 17 și altele) că o astfel de reglementare nu este neconstituțională, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Art. 129 din Constituție prevede că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Cât privește invocarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, în cauza de față, nu poate fi reținută.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Bogdan Cătălin Graur în Dosarul nr. 42.204/245/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 318 alin. (15) și (16) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ORDIN

**privind clasarea de urgență ca monument istoric a imobilului situat la adresa poștală
Str. Grădinii Publice nr. 7, municipiul Brăila, județul Brăila, în Lista monumentelor istorice,
cu denumirea Casa Posmantir, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B**

Având în vedere Referatul nr. 3.363 din 9 iulie 2019 de aprobare a proiectului Ordinului ministrului culturii și identității naționale privind clasarea de urgență a imobilului situat la adresa poștală Str. Grădinii Publice nr. 7, municipiul Brăila, județul Brăila, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Casa Posmantir, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa B;

în conformitate cu dispozițiile art. 21 și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejerea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) și ale art. 23 din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează ca monument istoric Casa Posmantir, imobil situat la adresa poștală Str. Grădinii Publice nr. 7, municipiul Brăila, județul Brăila, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B, cu codul în Lista monumentelor istorice BR-II-m-B-21171.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii și identității naționale,
Mihai Alexandru Gherghel,
secretar de stat

București, 21 august 2019.
Nr. 2.833.

ANEXĂ

Zona de protecție a monumentului istoric Casa Posmantir, Str. Grădinii Publice nr. 7, municipiul Brăila, județul Brăila

Coordonate puncte de contur STEREO 70:

Nume punct	X(m)	Y(m)
1	423749.17	733586.93
2	423738.70	733594.06
3	423713.15	733611.04
4	423675.17	733560.36
5	423623.81	733571.84
6	423625.90	733582.28
7	423642.42	733605.88
8	423619.40	733628.34
9	423621.13	733630.64
10	423604.15	733645.90
11	423615.13	733657.32
12	423584.22	733695.68
13	423585.85	733701.70
14	423559.22	733724.17
15	423583.33	733751.59
16	423552.12	733775.20
17	423554.66	733777.49
18	423535.86	733791.22
19	423566.15	733831.61
20	423569.78	733829.98
21	423579.21	733846.68
22	423588.39	733841.30
23	423590.32	733843.40
24	423598.85	733833.57
25	423597.40	733832.12
26	423608.49	733820.35

Nume punct	X(m)	Y(m)
27	423611.07	733815.08
28	423614.66	733812.49
29	423605.03	733796.57
30	423609.96	733792.58
31	423618.47	733801.95
32	423632.38	733793.14
33	423629.68	733789.45
34	423636.77	733784.62
35	423634.93	733781.22
36	423639.05	733777.81
37	423646.72	733786.50
38	423658.68	733763.33
39	423679.95	733742.17
40	423710.17	733720.42
41	423706.71	733716.38
42	423757.17	733667.39
43	423762.77	733664.34
44	423769.07	733658.81
45	423771.71	733654.36
46	423772.23	733648.68
47	423770.51	733641.12
48	423762.95	733628.56
49	423781.85	733617.73
50	423775.32	733606.89
51	423758.13	733582.81

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind aprobarea formularului-tip al cererii unice de plată pentru anul 2020**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 5.053 din 13.02.2020 al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, în temeiul prevederilor:

— Regulamentului (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 637/2008 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2.799/1998, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1.290/2005 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului delegat (UE) nr. 640/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul Integrat de Administrare și Control și condițiile pentru refuzarea sau retragerea plăților și pentru sancțiunile administrative aplicabile în cazul plăților directe, al sprijinului pentru dezvoltare rurală și al ecocondiționalității;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 al Comisiei din 17 iulie 2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului delegat (UE) nr. 639/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de modificare a anexei X la regulamentul menționat;

— Regulamentului (CE) nr. 21/2004 al Consiliului din 17 decembrie 2003 de stabilire a unui sistem de identificare și de înregistrare a animalelor din speciile ovină și caprină și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1.782/2003 și a Directivelor 92/102/CEE și 64/432/CEE, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (CE) nr. 1.760/2000 al Consiliului și al Parlamentului European din 17 iulie 2000 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și mânzat și a produselor din carne de vită și mânzat și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 820/97 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului delegat (UE) nr. 807/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de introducere a unor dispoziții tranzitorii;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 808/2014 al Comisiei din 17 iulie 2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR);

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat, cu modificările și completările ulterioare;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, PNDR 2014—2020, aprobat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C(2015)3.508 din 26 mai 2015, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare;

— art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă formularul-tip al cererii unice de plată pentru anul 2020, elaborat în conformitate cu regulamentele Uniunii Europene, prevăzut în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cererea unică de plată completată de fermieri, conform instrucțiunilor de completare prevăzute în anexa nr. 2, se depune la centrele locale/județene ale Agenției de Plăți și

Intervenție pentru Agricultură, denumită în continuare *APIA*, în perioada 2 martie—15 mai 2020, conform prevederilor art. 13 alin. (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 al Comisiei din 17 iulie 2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul Integrat de Administrare și Control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea. Cererile unice de plată pot fi depuse și după data de 15 mai, în termen de 25 de zile calendaristice, cu o reducere de 1% pentru fiecare zi lucrătoare a sumelor la care fermierul ar fi avut dreptul dacă cererea unică de plată ar fi fost depusă până la data de 16 mai, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control și condițiile pentru refuzarea sau retragerea plăților și pentru sancțiunile administrative aplicabile în cazul plăților directe, al sprijinului pentru dezvoltare rurală și al ecocondiționalității.

(2) În conformitate cu prevederile art. 15 din Regulamentul (UE) nr. 809/2014, modificările cererilor unice de plată se depun la *APIA* până la data de 2 iunie 2020 inclusiv, fără aplicarea de penalități. Fermierii pot depune modificări ale cererii unice de plată după data de 2 iunie, până la data-limită de depunere a cererilor unice de plată, cu o reducere de 1% pentru fiecare zi lucrătoare a sumelor la care fermierul ar fi avut dreptul dacă modificarea cererii unice de plată ar fi fost depusă până la data de 2 iunie 2020.

(3) Cererea unică de plată se depune la centrele județene ale *APIA*, pentru fermierii care solicită la plată o suprafață de peste 50 de hectare teren agricol și la centrele locale ale *APIA*, pentru fermierii care solicită la plată o suprafață de până la 50 de hectare teren agricol.

(4) În cazul în care producătorul agricol folosește apă pentru irigații, odată cu depunerea cererii unice de plată sau până la data-limită de depunere a acesteia trebuie să prezinte documente doveditoare ale dreptului de utilizare a apei pentru irigații, respectiv: autorizația de utilizare a apei pentru irigații eliberată de către Administrația Națională „Apele Române”, calitatea de membru al unei organizații a utilizatorilor de apă pentru irigații, contractul de irigații al acesteia încheiat cu Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare sau contractul de irigații încheiat între beneficiar și Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare, după caz.

Art. 3. — *APIA* primește cererea unică de plată, autorizează cererile de ajutor/sprijin prin controale administrative și pe teren, calculează și efectuează plata către fermier numai în contul bancar al acestuia, conform legislației.

Art. 4. — (1) Beneficiarii măsurilor de reconversie/restructurare a plantațiilor viticole, membrii organizațiilor de producători din sectorul fructe și legume, precum și cei ai măsurii 221 — Prima împădurire a terenurilor agricole din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2007—2013 au obligația de a completa și depune cererea unică de plată și anexele acesteia, după caz, indiferent dacă cererea unică de plată întrunește criteriile de eligibilitate.

(2) Beneficiarii submăsurii 8.1 — Împăduriri și crearea de suprafețe împădurite, care sunt eligibili pentru orice componentă a Primei 2, precum și beneficiarii submăsurii 15.1 — Plăți pentru angajamente de silvomediu din PNDR 2014—2020, care dețin terenuri agricole și/sau animale, au obligația de a completa și

depune cererea unică de plată și anexele acesteia, indiferent dacă solicită sau nu plăți directe.

(3) În conformitate cu prevederile Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.508/2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind condițiile de punere în aplicare a măsurii de restructurare/reconversie a plantațiilor viticole, eligibilă pentru finanțare în cadrul Programului național de sprijin în sectorul vitivinicol 2019—2023, beneficiarii măsurii de restructurare/reconversie vor completa codul numeric al parcelei viticole, denumit în continuare *CNPV*, pentru toate parcelele agricole ce au codul de cultură 965 — Suprafețe viticole realizate prin programul de restructurare/reconversie conform anexei nr. 1 la Instrucțiunile de completare a formularului de cerere unică de plată, pct. II.A1 și instrucțiunilor de completare aferente prevăzute în anexa nr. 2.

(4) Nedepunerea de către beneficiarii prevăzuți la alin. (1) a cererii unice de plată, în perioada prevăzută la art. 2 alin. (1), determină aplicarea de sancțiuni în conformitate cu prevederile art. 13 din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul Integrat de Administrare și Control și condițiile pentru refuzarea sau retragerea plăților și pentru sancțiunile administrative aplicabile în cazul plăților directe, al sprijinului pentru dezvoltare rurală și al ecocondiționalității, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Nerespectarea de către beneficiarii menționați la alin. (1) a normelor de ecocondiționalitate determină aplicarea de sancțiuni în conformitate cu prevederile art. 39 și 40 din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Cererea unică de plată pentru anul 2020 se completează, în format electronic, de către fermieri, prin aplicația electronică pusă la dispoziție de către *APIA*, în urma digitalizării parcelelor agricole declarate și a completării în aplicație a datelor privind animalele din exploatație pentru care solicită sprijin/ajutor financiar. Cererea unică de plată se listează la centrele *APIA* și va conține numai datele declarate de către fermierii și schemele de plată/măsurile de sprijin/ajutor solicitate.

Art. 6. — În scopul efectuării eficiente a controalelor administrative preliminare prevăzute de Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 2.333/2015 din 14 decembrie 2015 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 al Comisiei de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul Integrat de Administrare și Control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea și pentru a veni în sprijinul solicitanților, *APIA* va furniza fermierilor implicați în cazurile de suprapunere a parcelelor agricole declarate sau de supradecларare a blocurilor fizice numele și prenumele celorlalți fermieri cu care se află în aceste situații, la nivel de parcelă/bloc fizic, cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) nr. 679/2016 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Nechita-Adrian Oros

București, 19 februarie 2020.
Nr. 52.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 3**din 20 ianuarie 2020**

Dosar nr. 924/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Angelica Denisa Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Petronela Văleanu Lavinia Curelea Simona Lala Cristescu Beatrice Ioana Nestor Carmen Georgeta Negrilă Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 924/1/2019, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 6.044/63/2018 și

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.001/85/2018, ce fac obiectul Dosarului nr. 924/1/2019.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; pârâta-intimată din Dosarul nr. 6.044/63/2018 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și recurentul-reclamant și intimata-pârâtă din Dosarul nr. 1.001/85/2018 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal au depus, în termen legal, prin avocat, respectiv consilier juridic, puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 19 martie 2019, în Dosarul nr. 6.044/63/2018, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *în interpretarea dispozițiilor pct. 2 nota 1 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), din categoria personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică face parte și personalul încadrat în serviciul de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, prevăzut la art. 5 alin. (4) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.078/2010 privind aprobarea regulamentului de organizare și funcționare și a structurii organizatorice ale direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București (Ordinul nr. 1.078/2010)?*

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29 martie 2019 cu nr. 924/1/2019.

10. La 3 iunie 2019, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost înregistrată sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.001/85/2018, cu același obiect.

11. În aceste împrejurări, având în vedere identitatea chestiunii de drept, s-a dispus conexarea noului Dosar, nr. 1.549/1/2019, la Dosarul nr. 924/1/2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

12. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*

Anexa nr. II Familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”

Capitolul I Unități sanitare, de asistență socială și de asistență medico-socială

„(...) 2. Salarii de bază pentru personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din unități sanitare și unități de asistență medico-socială

NOTĂ: 1. Nivelul de salarizare prevăzut pentru unități clinice se aplică și personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică. (...)”

13. *Ordinul ministrului sănătății nr. 1.078/2010 privind aprobarea regulamentului de organizare și funcționare și a structurii organizatorice ale direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București*

Art. 5. — „(...) (3) — Personalul direcției de sănătate publică județene și a municipiului București este constituit din funcționari publici, precum și alte categorii de personal medico-sanitar și auxiliar sanitar care nu exercită prerogative de putere publică, respectiv personalul departamentului de supraveghere în sănătate publică (serviciile de supraveghere și control boli transmisibile, evaluarea factorilor de risc din mediul de viață și muncă, evaluarea și promovarea sănătății, respectiv laboratorul de diagnostic și investigare în sănătate publică) și personalul compartimentului administrativ și mentenanță — care sunt personal contractual.

(4) Personalul încadrat în serviciul de control în sănătate publică are pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, respectiv asistenți medicali, cu studii postliceale sau superioare, precum și alt personal cu studii superioare a cărui pregătire profesională este necesară în desfășurarea activităților de control.”

14. *Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 95/2006)*

Art. 27. — „(1) Activitatea de inspecție sanitară de stat se exercită de către personalul de specialitate împuternicit de instituțiile cu atribuții în domeniul inspecției sanitare de stat, conform normelor generale și specifice elaborate de către acestea și aprobate prin ordin al ministrului sănătății. (...)”

III. Expunerea succintă a proceselor

15. În ambele dosare în care s-au formulat sesizările, reclamantii, având funcția de șef Serviciu control în sănătate publică al Direcției de Sănătate Publică a Județului Dolj, respectiv Sibiu, au solicitat, în contradictoriu cu intimatele Direcția de Sănătate Publică a Județului Dolj/Sibiu, anularea unor dispoziții emise de acestea, în sensul corectării salariului de bază brut stabilit cu data de 1 ianuarie 2018, în conformitate cu Legea-cadru nr. 153/2017, stabilirea nivelului de salarizare pentru funcțiile publice specifice în cadrul aceleiași instituții, prin asimilare cu funcțiile și salariile de bază prevăzute în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, aplicabile personalului de specialitate care exercită activitatea de inspecție sanitară de stat, retroactiv și pentru viitor; emiterea unor noi dispoziții prin care să le fie acordat salariul corespunzător funcției publice specifice desfășurate în cadrul instituției, aferent anexei nr. II din

Legea-cadru nr. 153/2017; obligarea instituției la recalcularea, alocarea și plata drepturilor bănești reprezentând diferența dintre drepturile salariale convenite prin aplicarea asimilării cu funcțiile și salariile de bază prevăzute în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 și a drepturilor salariale efectiv acordate începând cu luna ianuarie 2018 și până la data soluționării cererii de chemare în judecată și, pe cale de consecință, actualizarea acestor sume cu rata inflației de la data scadenței fiecăreia și până la data plății electivă a sumelor datorate și a dobânzii legale calculate, începând cu data formulării cererii de chemare în judecată și până la data plății efective.

16. În motivarea cererilor, reclamantii au susținut că funcția publică deținută este dublată de cea de medic primar, fiind chiar subsidiară acesteia din urmă, astfel încât salarizarea trebuia stabilită în funcție de anexa nr. II capitolul I pct. 2 din Legea-cadru nr. 153/2017.

17. Prin Sentința nr. 2.384 din 14 noiembrie 2018 pronunțată de Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a fost admisă cererea de chemare în judecată, a fost anulată dispoziția contestată în ceea ce privește stabilirea salariului reclamantei și a fost obligată pârâta la emiterea unei noi dispoziții prin care să stabilească salariul reclamantei, începând cu data de 1 ianuarie 2018 și, în continuare, prin raportare la salariile de bază pentru funcțiile prevăzute în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017.

18. Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că, analizând logic și sistematic normele juridice aplicabile în cauză, este evidentă intenția legiuitorului ca personalul de specialitate din cadrul direcțiilor de sănătate publică, respectiv funcționarii publici care au prerogative de control și au pregătire profesională superioară în medicină să beneficieze de același salariu ca și personalul prevăzut pentru unitățile clinice. În consecință, deși legiuitorul a reglementat salarizarea funcționarilor publici în cuprinsul anexei nr. VIII din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru funcționarii publici cu pregătire profesională superioară în medicină, cu confirmare în specialitățile medicale indicate (igienă, medicina muncii, sănătate publică) și care desfășoară activitatea de inspecție sanitară, a instituit o excepție, aceștia urmând a fi salariați la același nivel de salarizare ca și personalul din unitățile clinice.

19. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Direcția de Sănătate Publică a Județului Dolj, susținând că în mod nejustificat instanța de fond a anulat dispoziția atacată, că salarizarea reclamantei a fost făcută în conformitate cu prevederile anexei nr. VIII capitolul I lit. A pct. II din Legea-cadru nr. 153/2017, datorită faptului că este funcționar public, funcția pe care o ocupă nefiind aceea de medic (aceasta fiind doar pregătirea profesională), ci funcția publică de conducere, respectiv „șef serviciu control în sănătate publică, gradul II, gradația 5”.

20. La termenul din 19 martie 2019, Curtea, din oficiu, a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior arătată.

21. Prin încheierea pronunțată la aceste termen, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

22. În Dosarul nr. 1.001/85/2018, Tribunalul Sibiu — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 737/CA din 16 octombrie 2018, a respins acțiunea, reținând că reclamantul are calitatea de funcționar public, în sensul art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 188/1999*), că Legea-cadru nr. 153/2017 prevede salarizarea

diferită pentru personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar, încadrat cu contract de muncă, și funcționarii publici care își desfășoară activitatea în direcțiile de sănătate publică, salariile fiind prevăzute în anexe distincte, care fac parte integrantă din legea-cadru.

23. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, susținând că prin aplicarea grilelor de salarizare aferente funcționarilor publici a rezultat o gravă afectare a drepturilor sale salariale, o gravă discriminare, că, potrivit legii, calitatea de medic primar/specialist în sănătate publică la nivelul structurii de conducere a direcțiilor de sănătate publică pe plan local este o condiție obligatorie pentru deținerea funcției publice și este intrinsec legată de abilitatea de a asigura scopul acestor structuri, de a pune în aplicare politica și programele naționale de sănătate publică, de a elabora și implementa acțiuni locale de sănătate publică. Calitatea de funcționar public a unui șef serviciu control din cadrul direcției de sănătate publică rezidă din necesitatea de a exercita prerogative de putere publică, ceea ce, în condițiile interpretării legii salarizării astfel cum a făcut-o pârâta, prin acordarea unor drepturi mult inferioare angajaților care sunt doar personal de specialitate, cu atribuții și sarcini mult inferioare, deși îndeplinește dubla calitate de funcționar public și personal de specialitate-medic primar, creează o gravă discriminare, îndepărtându-se, în mod vădit, de la scopul legii.

24. Reclamantul a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept.

25. Prin Încheierea din 22 aprilie 2019, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a admis cererea, a dispus sesizarea instanței supreme și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea judecății.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularii sesizărilor

26. Instanțele de trimitere au constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru următoarele considerente:

— de lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Dispozițiile legale a căror interpretare se solicită, invocate de contestatori la instanța de fond, sunt repuse în discuție și în fața instanței de control judiciar, întrucât, prin recursurile declarate, se ridică problema calificării funcționarilor publici cu atribuții de control din cadrul serviciului de control în sănătate publică, din direcțiile de sănătate publică, ca fiind „personal de specialitate medicală din direcțiile de sănătate publică”, în contextul în care aceștia au pregătire superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, situație în care se regăsesc și contestatorii. Astfel, stabilirea modului de interpretare a noțiunii de „personal de specialitate” este esențială pentru determinarea salarizării contestatorilor, respectiv conform dispozițiilor anexei nr. VIII sau în baza dispozițiilor anexei nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017.

— problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din analiza practicii judiciare a instanței supreme în materie civilă și de contencios administrativ existentă pe site-ul www.scj.ro;

— problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării încheierilor de sesizare;

— cauza se află pe rolul unei instanțe de control judiciar, Curtea de Apel Craiova/Alba Iulia, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. În *Dosarul nr. 6.044/63/2018* al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, părțile nu au depus, în scris, puncte de vedere cu privire la această chestiune de drept, arătând, prin apărător și consilier juridic, verbal, în ședința publică din 19 martie 2019, că sunt de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept pusă în discuție, din oficiu, de instanța de recurs, apreciind că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării.

28. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, intimata-reclamantă a depus, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, susținând, în esență, că noțiunea de „personal de specialitate din direcțiile de sănătate publică”, menționată în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, nu este definită de lege și că, în atare situație, potrivit principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, o interpretare limitată doar la calitatea de funcționar public contravine normelor speciale, respectiv art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, potrivit căruia funcționarii publici din cadrul serviciului de control în sănătate publică din cadrul direcțiilor de sănătate publică sunt personal de specialitate.

29. În *Dosarul nr. 1.001/85/2018* al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, recurentul-reclamant și-a exprimat punctul de vedere prin cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar intimata-pârâtă Direcția de Sănătate Publică a Județului Sibiu a solicitat respingerea cererii de sesizare.

30. După comunicarea raportului, recurentul-reclamant a depus, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care a susținut că se impune admiterea sesizării și pronunțarea unei hotărâri prealabile care să permită încadrarea sa în dispozițiile pct. 2 nota 1 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017. Pentru clarificarea sintagmei „personal de specialitate” a invocat dispozițiile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 și ale art. 5 alin. (3) și (4) din Ordinul nr. 1.078/2010, apreciind ca eronată și discriminatorie interpretarea dată de judecătorii-raportori prin raportul întocmit, operând ca o sancțiune la adresa medicului care îndeplinește asemenea funcții, fără a se ține seama că această calitate (de medic) era obligatorie pentru dobândirea funcției publice.

31. Intimata-pârâtă Direcția de Sănătate Publică a Județului Sibiu a depus un punct de vedere prin care a solicitat respingerea sesizării, apreciind că aceasta are drept scop adăugarea la lege, iar nu interpretarea dispozițiilor legale.

VI. Punctul de vedere al completurilor de judecată care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

32. Completurile de judecată investite cu soluționarea recursurilor în dosarele în care s-au formulat sesizările au constatat că, în legislație, nu este definită noțiunea de „personal de specialitate din direcțiile de sănătate publică”, menționată în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, o noțiune similară fiind identificată în art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, care face referire la personalul de specialitate împuternicit de instituțiile cu atribuții în domeniul inspecției sanitare de stat, conform normelor generale și specifice elaborate de către acestea și aprobate prin ordin al ministrului sănătății.

33. Direcțiile de sănătate publică sunt instituții cu atribuții în domeniul inspecției sanitare de stat, așa cum rezultă din art. 23 din Legea nr. 95/2006, care prevede că regulamentul de

organizare și funcționare, precum și structura organizatorică ale direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății, în aplicarea acestei norme legale fiind emis Ordinul ministrului sănătății nr. 1.078/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 5 august 2010.

34. Cum potrivit dispozițiilor art. 5 din Ordinul nr. 1.078/2010, din personalul care este încadrat în cadrul direcțiilor de sănătate publică, doar funcționarii publici din serviciul de control în sănătate publică au atribuții de control, din coroborarea prevederilor Ordinului nr. 1.078/2010 cu dispozițiile art. 27 din Legea nr. 95/2006, care prevede că personalul de specialitate împuternicit de instituțiile cu atribuții în domeniul inspecției sanitare de stat are atribuții de control, atribuții enumerate în această normă legală, rezultă că funcționarii publici din cadrul serviciului de control în sănătate publică din cadrul direcțiilor de sănătate publică sunt personal de specialitate, în înțelesul Legii nr. 95/2006.

35. Prin art. 5 alin. (3) din Ordinul nr. 1.078/2010 s-a prevăzut că personalul direcțiilor de sănătate publică este constituit din funcționari publici, precum și alte categorii de personal medico-sanitar și auxiliar sanitar care nu exercită prerogative de putere publică, respectiv personalul departamentului de supraveghere în sănătate publică (serviciile de supraveghere și control boli transmisibile, evaluarea factorilor de risc din mediul de viață și muncă, evaluarea și promovarea sănătății, respectiv laboratorul de diagnostic și investigare în sănătate publică) și personalul compartimentului administrativ și mentenanță, care sunt personal contractual.

36. Or, textul legal sus-menționat nu prevede că personalul din cadrul direcțiilor sanitare este constituit din funcționari publici și personal medico-sanitar și auxiliar sanitar, ci faptul că este constituit din „funcționari publici, precum și alte categorii de personal medico-sanitar și auxiliar sanitar (...)”, ceea ce semnifică faptul că și funcționarii publici pot fi personal medico-sanitar.

37. În același timp, art. 5 alin. (4) din același ordin prevede că în cadrul serviciului de control în sănătate publică activează personal cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, precum și alte categorii de personal, din coroborarea acestei norme legale cu dispozițiile alin. (3) rezultând că aceste persoane cu atribuții de control și pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale enumerate sunt funcționari publici, celelalte persoane cu pregătire profesională în medicină făcând parte din departamentul de supraveghere în sănătate publică, ca personal contractual.

38. În consecință, în raport cu dispozițiile art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010 și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, o condiție de încadrare în serviciul de control în sănătate publică este ca funcționarul public să aibă pregătire profesională în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii și sănătate publică, chiar și în cazul șefului serviciului de control în sănătate publică, care trebuie să aibă pregătire profesională de medic specialist/primar în specialitățile de igienă sau sănătate publică.

39. De altfel, condiția studiilor universitare de licență, respectiv studii superioare de lungă durată, specializarea medicină și a gradului de medic primar igienă a fost prevăzută în Ordinul nr. 1.423*) din 19 mai 2011 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, depus în copie la Dosarul nr. 6.044/63/2018 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios

administrativ și fiscal (astfel cum se menționează în încheierea de sesizare), ordin prin care a fost aprobată organizarea concursului pentru funcția publică de conducere de șef serviciu de control în sănătate publică din cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Hunedoara, funcție publică pe care a ocupat-o anterior reclamanta.

40. În același timp, art. 27 din Legea nr. 95/2006 nu distinge între personalul contractual și funcționarii publici, prevăzând doar faptul că persoanele care exercită activitatea de inspecție sanitară de stat, activitate desfășurată și de funcționarii publici din cadrul serviciului control în sănătate publică din cadrul direcțiilor de sănătate publică, indiferent de poziția ocupată în cadrul serviciului, sunt personal de specialitate.

41. În aceste condiții, întrucât pentru desfășurarea activității de control în sănătate publică este necesar ca persoanele care desfășoară activități de control să aibă pregătire de specialitate, rezultă că funcționarii publici cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale în igienă, medicina muncii, sănătate publică, prevăzuți la art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010, fac parte din „personalul de specialitate din direcțiile de sănătate publică”, prevăzut în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017.

42. Un alt argument în sprijinul acestui punct de vedere îl constituie faptul că anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 nu face referire în mod exclusiv la personalul de specialitate contractual din cadrul unităților sanitare clinice sau din cadrul direcțiilor de sănătate publică, ci și la funcționarii publici din cadrul serviciului de control în sănătate publică, care au calificare în igienă, medicina muncii, sănătate publică.

43. Astfel, legiuitorul a înțeles să prevadă chiar în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 un drept la majorarea salarială care este aplicabil doar funcționarilor publici cu atribuții de control din cadrul direcțiilor de sănătate publică, respectiv la pct. 14 din tabelul de la pct. 1.4 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 a prevăzut că beneficiază de majorarea salariului de bază avut cu un procent de 7,5% personalul „care desfășoară control în sănătate publică — direcția de sănătate publică”.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

44. Instanțele naționale au comunicat, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, o singură hotărâre judecătorească pronunțată în problema de drept ce face obiectul sesizării, respectiv Decizia nr. 361 din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, prin care s-a admis recursul formulat de pârâta Direcția de Sănătate Publică a Județului Dolj împotriva Sentinței nr. 2.478 din 5 decembrie 2018 a Tribunalului Dolj — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, a fost casată sentința și, în rejudecare, s-a respins cererea de chemare în judecată. În motivarea acestei decizii s-a reținut, în principal, calitatea de funcționar public a reclamantei, care determină coordonatele salarizării sale. S-a arătat că faptul că reclamanta a absolvit studii medicale superioare, fiind confirmată ca medic primar în specialitatea epidemiologie, nu este de natură a o plasa pe aceasta în cea de-a doua categorie de personal avută în vedere de art. 5 alin. (3) din Ordinul nr. 1.078/2010, calitatea de funcționar public, ce implică în mod necesar exercițiul prerogativelor de putere publică, împiedicând această încadrare, chiar dacă una dintre condițiile pentru ocuparea funcției publice exercitate viza tocmai o astfel de calificare și specializare medicală. În acest sens au opinat și judecătorii Tribunalului Giurgiu.

*) Ordinul nr. 1.423/2011 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

45. Dimpotrivă, judecătorii tribunalelor Sibiu, București, Teleorman, Ilfov, Ialomița, Vrancea, Bihor, Argeș și ai Curții de Apel Oradea — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal au apreciat că din categoria personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică face parte și personalul încadrat în serviciul de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale în igienă, medicina muncii, sănătate publică. Aceasta întrucât, deși legea-cadru nu definește noțiunea de „personal de specialitate din direcțiile de sănătate publică”, o noțiune similară este identificată de art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, iar interpretarea acestui text de lege, coroborat cu art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010, susține concluzia formulată.

46. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice asupra problemei de drept.

47. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

48. Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor pct. 2 nota 1 capitolul I anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

49. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că personalul cu statut de funcționar public încadrat în serviciul de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică, cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, nu face parte din categoria „personalului de specialitate” din direcțiile de sănătate publică, prevăzut în anexa nr. II capitolul I pct. 2 nota 1 din Legea-cadru nr. 153/2017.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

50. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizărilor

51. Pronunțarea unei decizii interpretative de principiu, în scopul preîntâmpinării apariției unei practici neunitare la nivel național, condiționează admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de îndeplinirea unor cerințe cumulative, condiții extrase din dispozițiile legale redată în cele ce urmează.

52. Astfel, conform art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

53. Verificarea circumstanțelor sub care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată denotă îndeplinirea exigențelor referitoare la cerințele de admisibilitate legate de necesitatea ca titularul sesizării să fie legal investit cu judecarea unei cauze în ultimă instanță, prin sesizare să fie identificată o chestiune de

drept nouă, de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a cauzei în curs de judecată asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, care sunt îndeplinite.

54. Din datele prezentate în motivarea încheierilor de sesizare se constată că litigiile în legătură cu care au fost formulate sesizările sunt în curs de judecată, titularii sesizărilor (Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Alba Iulia — Secția contencios administrativ și fiscal) investiți cu calea de atac a recursului urmează să soluționeze cauzele în ultimă instanță, prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești care, potrivit art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă, raportat la art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, sunt definitive.

55. De asemenea, cauzele care fac obiectul judecății în recurs se află în competența legală a unor completuri de judecată ale curților de apel, investite să le soluționeze; litigiile au ca obiect cererea de anulare a deciziei privind salarizarea funcționarilor publici cu atribuții de control (șef serviciu) din cadrul serviciului de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică județene, ceea ce conferă competență curților de apel să judece în ultimă instanță.

56. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate referitoare la relația dintre dezlegarea dată chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei. Astfel, între problema de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzelor există un raport de dependență, în sensul că hotărârea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o pronunță în procedura mecanismului de unificare a practicii judiciare produce un efect concret asupra soluției din procesele pendinte. În cauză, sesizarea de față pune în discuție o chestiune de drept de a cărei lămurire poate depinde soluționarea fondului cauzelor deduse judecății, deoarece soluționarea recursurilor și, implicit, a acțiunilor introductive relativ la determinarea nivelului de salarizare sunt indisolubil legate de stabilirea dacă din categoria personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică — prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 — face parte și funcționarul public cu atribuții de control (inclusiv șef serviciu) din cadrul serviciului de control în sănătate publică, cu pregătire superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale în igienă, medicina muncii, sănătate publică.

57. De asemenea este îndeplinită și condiția de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept, precum și cea care impune ca asupra problemei de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat.

58. Problema de drept semnalată de titularii sesizării este nouă, întrucât legislația care a suscit interpretări diferite este relativ recentă, iar examenul jurisprudențial și opiniile teoretice exprimate de instanțele din țară au relevat că nu s-a cristalizat o practică unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei jurisprudențe neunitare.

59. Prin urmare, chestiunea de drept semnalată de titularii sesizării își are izvorul într-un act normativ de dată recentă și nu a fost soluționată de către Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

60. Având în vedere dificultățile de interpretare generate de corelarea dispozițiilor legale care prefigurează apariția unei practici neunitare cu privire la problema de drept care face obiectul sesizării, deja semnalată în jurisprudența națională de

către Curtea de Apel Craiova, se constată că problema de drept supusă dezbaterii este una veritabilă, care necesită o rezolvare de principiu pe calea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Asupra fondului sesizărilor

61. Chestiunea de drept care este supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție o constituie interpretarea dispozițiilor pct. 2 nota 1 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul de a se stabili dacă din categoria personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică fac parte și funcționarii publici încadrați în serviciul de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, prevăzut la art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010.

62. Problema semnalată de titularii sesizărilor s-a ivit întrucât, în legislație, nu este definită noțiunea de „personal de specialitate din direcțiile de sănătate publică”, menționată în anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, o noțiune similară fiind identificată în cuprinsul art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, care face referire la personalul de specialitate împuternicit de instituțiile cu atribuții în domeniul inspecției sanitare de stat, conform normelor generale și specifice elaborate de către acestea și aprobate prin ordin al ministrului sănătății.

63. Sesizările pun în discuție interpretarea dispozițiilor legale de drept material în vederea determinării coordonatelor salarizării persoanelor care dețin calitatea de funcționar public în cadrul serviciului de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică și care au o anumită pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în anumite specialități medicale.

64. Potrivit regulamentului de organizare și funcționare și structurii organizatorice ale direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.078/2010 (*Regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 1.078/2010*), direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sunt servicii publice deconcentrate, cu personalitate juridică, subordonate Ministerului Sănătății, reprezentând autoritatea de sănătate publică la nivel local, care realizează politicile și programele naționale de sănătate, elaborează programe locale, organizează structurile sanitare, evidențele statistice pe probleme de sănătate, precum și de planificare și derulare a investițiilor finanțate de la bugetul de stat pentru sectorul de sănătate. Aceste autorități, prin serviciile de supraveghere medicală, coordonează, organizează, evaluează și participă la realizarea programelor naționale de sănătate ce se derulează în teritoriul arondat și exercită atribuții specifice de control în sănătatea publică, în domeniile de competență, prin personalul împuternicit de Ministerul Sănătății.

65. Structura organizatorică a direcției de sănătate publică județene și a municipiului București cuprinde departamente, servicii, birouri și compartimente funcționale, în funcție de numărul de posturi.

66. Astfel, potrivit structurii sale organizatorice, în cadrul direcției de sănătate publică județene și a municipiului București funcționează serviciul de control în sănătate publică ce este condus de un șef serviciu — inspector șef, cu pregătire profesională medic specialist/primar în specialitățile de igienă sau sănătate publică, ce are în responsabilitate și coordonare activitățile compartimentului pentru inspecție de mediu, aliment, muncă, colectivități de copii și radiații, respectiv compartimentul de control unități și servicii de sănătate din teritoriul administrativ, cu atribuțiile conferite, expres, prin art. 16 din regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 1.078/2010.

67. În privința personalului direcției de sănătate publică județene, prin art. 5 alin. (3) din Ordinul nr. 1.078/2010 s-a prevăzut că acesta „este constituit din funcționari publici, precum și alte categorii de personal medico-sanitar și auxiliar sanitar care nu exercită prerogative de putere publică, respectiv personalul departamentului de supraveghere în sănătate publică (serviciile de supraveghere și control boli transmisibile, evaluarea factorilor de risc din mediul de viață și muncă, evaluarea și promovarea sănătății, respectiv laboratorul de diagnostic și investigare în sănătate publică) și personalul compartimentului administrativ și mentenanță — care sunt personal contractual”.

68. De asemenea, în conformitate cu alineatul (4) al aceluiași articol, „personalul încadrat în serviciul de control în sănătate publică are pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii, sănătate publică, respectiv asistenți medicali, cu studii postliceale sau superioare, precum și alt personal cu studii superioare a cărui pregătire profesională este necesară în desfășurarea activităților de control”.

69. Prin urmare, potrivit dispozițiilor legale sus-menționate, în cadrul direcțiilor de sănătate publică își desfășoară activitatea două categorii de personal:

— personal contractual, respectiv personalul departamentului de supraveghere în sănătate publică (serviciile de supraveghere și control boli transmisibile, evaluarea factorilor de risc din mediul de viață și muncă, evaluarea și promovarea sănătății, respectiv laboratorul de diagnostic și investigare în sănătate publică) și personalul compartimentului administrativ și mentenanță și

— funcționari publici, care exercită prerogative de putere publică, din această ultimă categorie făcând parte și conducătorul serviciului de control în sănătate publică (șef serviciu — inspector șef).

70. Chiar dacă pentru desfășurarea activităților de control s-a impus, prin dispozițiile art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010, ca întreg personalul încadrat în serviciul de control în sănătate publică să aibă o anumită pregătire profesională, acest lucru nu imprimă semnificația că salarizarea funcționarilor publici din cadrul acestei structuri a direcției de sănătate publică — care exercită prerogative de control și au pregătirea profesională de medic în specialitățile de igienă, medicina muncii sau sănătate — ar trebui realizată în conformitate cu grilele aferente activității desfășurate în cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială” din Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât nu fac parte din categoria „personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică”, prevăzut în pct. 2 nota 1 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017.

71. Pregătirea profesională superioară în medicină și confirmarea în specialitățile medicale se circumscriu unei condiții obligatorii pentru încadrarea în funcții a personalului din cadrul serviciului de control în sănătate publică, condiție intrinsec legată de competențele specifice ocupantului postului, deci și a posturilor ocupate de funcționarii publici cu atribuții de control din cadrul direcțiilor de sănătate publică, competențe care asigură atingerea scopului acestei structuri, relativ la implementarea și derularea programelor naționale de sănătate publică.

72. Or, această condiție de ocupare a funcției publice referitoare la nivelul de studii și specializare medicală este impusă și în cazul încadrării funcționarilor publici în funcția de conducere de șef serviciu control în sănătate publică, condiție ce este prevăzută în cuprinsul art. 16 din regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 1.078/2010, respectiv de a avea pregătire profesională de medic specialist/primar în specialitățile de igienă sau sănătate publică.

73. Prin urmare, pregătirea profesională de medic în specialitățile de igienă, medicina muncii sau sănătate publică reprezintă o condiție obligatorie pentru ocuparea și exercitarea funcției publice de autoritate, respectiv de șef serviciu în cadrul acestei structuri de control a direcției de sănătate publică, și nu cea de medic. De altfel, condiția privind nivelul studiilor superioare în medicină și a confirmării unei anumite specializări medicale a fost evidențiată și în cuprinsul sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova, care semnala că această condiție referitoare la pregătirea profesională a fost impusă prin ordinele emise de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, prin care s-a aprobat organizarea concursurilor pentru funcția publică de conducere de șef serviciu control în sănătate publică din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene, funcție publică de conducere ocupată și de către contestatori.

74. Având în vedere categoria profesională din care fac parte, chiar dacă potrivit pct. 2 nota 1 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 „nivelul de salarizare prevăzut pentru unități clinice se aplică și personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică. (...)”, iar potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 „activitatea de inspecție sanitară de stat se exercită de către personalul de specialitate împuternicit de instituțiile cu atribuții în domeniul inspecției sanitare de stat, conform normelor generale și specifice elaborate de către acestea și aprobate prin ordin al ministrului sănătății”, aceste prevederi legale nu vizează personalul care are calitatea de funcționar public din cadrul serviciului de control în sănătate publică, ci personalul contractual de specialitate medico-sanitar din direcțiile de sănătate publică care nu exercită prerogative de putere publică.

75. Prin urmare, în contextul normativ evocat, funcționarii publici cu atribuții de control și pregătire profesională superioară în medicină din cadrul direcțiilor de sănătate publică, care exercită prerogative de putere publică, nu pot beneficia de același nivel de salarizare ca și personalul de specialitate medico-sanitar din unitățile clinice, stabilit potrivit anexei nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, coordonatele salarizării acestora impunându-se a fi realizate potrivit categoriei profesionale din care fac parte.

76. Relevant este faptul că regimul juridic al funcționarului public este unul statutar, reglementat prin lege organică, distinct de regimul juridic contractual al raporturilor de muncă al celorlalți salariați (cum ar fi, de pildă, cel al medicilor), întemeiat pe contractul individual de muncă și reglementat prin Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*).

77. Ceea ce definește funcția publică, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, este „ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome”. Cum activitățile desfășurate de funcționarii publici implică exercitarea prerogativelor de putere publică, rezultă că elementele esențiale referitoare la nașterea, executarea și încetarea raporturilor de serviciu ale acestei categorii profesionale se referă, în mod intrinsec, la statutul acestora, reglementat prin normele speciale cuprinse în Legea nr. 188/1999 și, în completare, prin normele de dreptul muncii, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice (art. 117 din Legea nr. 188/1999).

78. Dată fiind specificitatea atribuțiilor și responsabilităților stabilite, în temeiul legii, în sarcina funcționarilor publici, prin dispozițiile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 s-a prevăzut că „salarizarea funcționarilor publici se face în conformitate cu prevederile legii privind stabilirea sistemului unitar de salarizare

pentru funcționarii publici”, dispoziții care se completează cu cele înscrise în art. 162 alin. (3) din Codul muncii, în conformitate cu care „sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege (...)”.

79. Prin anexa nr. VIII din Legea-cadru nr. 153/2017 a fost reglementată salarizarea familiei ocupaționale de funcții bugetare „Administrație”, prevăzându-se la capitolul I lit. A pct. I și II salarizarea funcționarilor publici, context normativ în temeiul căruia stabilirea drepturilor salariale cuvenite personalului cu statut de funcționar public încadrat în serviciul de control în sănătate publică nu poate fi realizată — în lipsa unei dispoziții exprese contrare — potrivit dispozițiilor aplicabile altei familii ocupaționale din care nu face parte. Or, nota 1 pct. 2 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit căreia „nivelul de salarizare prevăzut pentru unități clinice se aplică și personalului de specialitate din direcțiile de sănătate publică (...)” trebuie interpretată coroborat cu dispozițiile Ordinului nr. 1.078/2010, care nu stabilește o astfel de excepție în privința salarizării funcționarilor publici din cadrul serviciului de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică.

80. Diferențierea clară între cele două categorii de personal care își desfășoară activitatea în cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București este dată de atribuțiile exercitate, pe care dispozițiile legale o subliniază prin trimiterea la prerogativele de putere publică ce sunt exercitate de funcționarii publici, iar nu de alte categorii de personal medico-sanitar și auxiliar sanitar (care sunt personal contractual). Faptul că, în privința ambelor categorii de personal, dispozițiile art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010 impun condiția comună legată de pregătirea profesională în anumite specialități medicale, în vederea ocupării posturilor, nu poate crea identitate între categoriile de personal care să aibă drept consecință salarizarea funcționarilor publici în raport cu anexa nr. II — Familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”.

81. De aceea, pregătirea profesională superioară în medicină și confirmarea în anumite specialități medicale impuse funcționarului public, ce implică în mod necesar exercițiul prerogativelor de putere publică în serviciul de control în sănătate publică, conform art. 5 alin. (4) din Ordinul nr. 1.078/2010, nu modifică statutul funcției publice ocupate la nivelul structurii din direcțiile de sănătate publică, cunoștințele de specialitate fiind necesare tocmai în vederea exercitării funcției ocupate, în conformitate cu atribuțiile și responsabilitățile cu caracter specific ce rezidă din actul administrativ de numire, din fișa postului, dar și din activitatea specifică structurii din care face parte funcționarul public.

82. Ceea ce tind reclamantii este ca, pe calea unei interpretări a legii, în sensul pe care îl susțin în acțiune, să obțină o modificare, pe cale jurisprudențială, a dispozițiilor normative aplicabile situației lor juridice.

83. Stabilirea sistemului de salarizare aferent este însă atributul exclusiv al legiuitorului, singurul în măsură să aprecieze criteriile legale pe baza cărora se fundamentează un anumit sistem de încadrare într-o anumită categorie profesională.

84. Sub acest aspect, se impune a se sublinia că instanța de contencios constituțional a constatat (spre exemplu, prin Decizia nr. 818 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008) neconstituționalitatea unor prevederi susceptibile de a genera depășirea competențelor instanțelor judecătorești în detrimentul autorității legiuitoare.

85. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizările conexe formulate de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 6.044/63/2018 și Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.001/85/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

În interpretarea dispozițiilor pct. 2 nota 1 capitolul I din anexa nr. II din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 5 alin. (3) și (4) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.078/2010 privind aprobarea regulamentului de organizare și funcționare și a structurii organizatorice ale direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București și art. 27 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

Personalul cu statut de funcționar public încadrat în serviciul de control în sănătate publică din direcțiile de sănătate publică, cu pregătire profesională superioară în medicină și confirmare în specialitățile medicale de igienă, medicina muncii și sănătate publică, nu face parte din categoria „personalului de specialitate” din direcțiile de sănătate publică, prevăzut în anexa nr. II capitolul I pct. 2 nota 1 din Legea-cadru nr. 153/2017.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 ianuarie 2020.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 230830